

UVERTURA a IX-a

– Nene doctoru, toți racii se uită la mine!
strigă Roby.

– Sunt în canion, nu pot să-ți facă niciun rău,
încearcă prietenul său, Liandru, să-l calmeze.

– Lovesc din clești, nene doctoru, parcă au
câte două paloșe fiecare!... Și se uită la mine!...
Sar unii peste alții, ca niște viermi, și se uită
la mine, și vor să... Sunt u-ri-ași!... Mă privesc
rău și parcă sunt gata să mă...

– Liniștește-te, dragul meu; suntem cu tine
și te apărăm, interveni doctorul Cerun.

– Vor să mă sfâșie!... Ca niște crocodili vor
să mă sfâșie!... Se uită la mine!

– Și la mine!

– Și pe mine mă privesc racii ăștia fioroși!

– Și pe mine!

– Și pe mine!

Copiii au intrat în panică.

Ochi mari.

Speriați.

Îngroziți.

– Priviți cu atenție, interveni doctorul Cerun, și veți zări la ei un punct, discret, ce licărește continuu... Știu, e greu să-l observi imediat, însă...

Îi privea pe tinerii săi însoțitori, dar atenția lui cădea pe forfota racilor din prăpastie.

– Eu nu văd la ei nimic.

– Nici eu.

– Parcă în partea dreaptă, sub al treilea picior...

– Nu-nu, nu acolo!... Punctele acelea de lumină sunt, de fapt, pulsații electromagnetice, care... Mă rog, e o altă poveste... Ce vedeți sunt monedele căzute – mai ales noaptea – din dirijabilul uriaș ce trece continuu pe deasupra orașului nostru... Acela în formă de „L”.

– Parcă ar fi un monstru ce mușcă din Lună!... Mie mi-e frică! scânci Roby, copilul de zece ani ce mergea în față.

– Suntem cu tine, tu știi asta, îl încurajă Liandru, așa că, aici, tu ai o armată care va muri pentru tine!... Ca pentru un mare împărat!

Zâmbi și îl îmbrățișă pe copil.

– Și, dacă văd monstrul cu pielea plină de bani, pot să iau câți vreau?

– Nu prea poți, că te ard, spuse Remea, sora lui de cruce.

– Și numai să-ți atingă degetele și e destul ca mânuțele tale să devină veninoase!... Dacă

vei lua în mână ceva, orice, chiar și o floare, din palmele tale va curge venin, adăugă doctorul Cerun.

– Da' ei cum de nu se tem?!

Pe marginea prăpastiei, Cerun îi privea cald pe tinerii lui companioni.

Privi podul suspendat.

Era mai mult o punte flexibilă.

Părea mai degrabă o improvizație.

Îngustă.

Nesigură.

– Nene doctoru, începu iar copilul, dar pe toți racii din prăpastie cum de nu-i omoară veninul din monede?...

Cerun l-a luat pe Roby de mână și l-a dus chiar pe muchia stâncii.

– Privește-i cu tot curajul tău – ești bărbat mâine-poimâine!

– Sunt așa de mulți, nene doctoru!...

– Mii, adăugă Liandru, mii de mii, să știi, prietene!

– În dreapta peretelui din față al prăpastiei sunt cei mai puternici raci, care au adunat multe monede și...

– Cum, racii strâng monede?!

De frică, aroape strigau.

Auzindu-i, racii negri-verzui au început să se agite.

Furnicar de raci, care creșteau văzând cu ochii.

– Ne-au zărit, nene doctoru! Mie... mi-e... fr...

– Ai spus că ești bărbat. Tu nu te temi, fiindcă ai aici o armată care te servește și chiar e gata să moară pentru tine... Nu ești tu împăratul „cârțișelor“?... Așa vă spuneți voi, canaliștii, nu?... sau ceilalți oameni („Vai de ei, oameni...!“ gânde Cerun). Ei v-au numit astfel?... Nu ei v-au spus așa?... Nu ei au pus eticheta?

– Ba da!

Roby tăcu.

Privea la doctor... spre Liandru... spre mulțimea de raci... spre puntea suspendată.

– Da... pe mine... nu... m-a... ales... nimeni... împărat, nene doctoru.

– Când am pornit din pustiu, tu așa ai zis: „Eu merg în față, ca împărații!... Eu sunt împăratul vostru!“

– Da... am glumit... nene doctoru... și... eu...

– Să fii atent altădată, că numai cine spune adevărul devine bărbat... Și tu vrei să...

– Eu, nene doctoru, sunt... ăăăă – se luptă cu sine – o să fiu bărbat!

Cerun l-a luat în brațe.

Privindu-i, soarele îi trata ca un mare câștigător la bursă care a dat, în sfârșit, lovitura.

Racii au început să se agite.

Se grupau după nuanțele de culori ale carapacelor.

Canionul în formă de ochi clocotea de mulțimea racilor, care deveneau, treptat, amenințatori.

Loveau răsunător din clești.

Unii încercau să urce mai ales pe partea întunecoasă.

Priviri hulpave către copii.

Lovituri năprasnice între ei.

Uriasele clești îndreptate spre tineri.

– Priviți-i! a strigat Cerun de s-au zguduit întinderile.

Racii amenințatori s-au oprit pentru o clipă.

– Veniți cu toții pe marginea canionului!... Nu ne este frică!... Fiecare spune în gând tot mereu: „Nu mi-e frică!“, „Nu mi-e frică!“... Să spuneți asta de sute de ori!

Copiii se apropiau șovăind.

Racii li se păreau uriași.

– Priviți cu atenție!... Veți observa că fiecare dintre ei are un punct luminos, care pulsează continuu!... Cine vede punctul licărind va inventa un aparat de unde să pornească spre acel punct al lor o altă lumină, mai puternică, o lu...

– ...și lumina aparatului va omorî lumina bolnavă a racului, nene doctoru?!

– Da, dragul meu!... Vezi? tu deja știi ce o să faci când vei fi mare...

– O să fiu bărbat!

– Bravo!

Roby zâmbi fericit.

– O să fii bărbat!

O să inventezi un aparat cu lumină vindecătoare.

O să învingi racii!...

Copiii înaintau spre marginea canionului în formă de ochi.

Racii se agitau.

Unii au început să urce.

Milioane de raci amenințatori.

Loveau puternic din clești.

Zgomot infernal.

– Ne apropiem, încet, în liniște – Roby în frunte!... Mergem spre puntea suspendată... Câte unu... așa... facem un șir... Tu vei fi în față, Roby!

Copilul a privit înapoi.

Doctorul i-a zâmbit protector și luminos.

În spatele copilului, toți ceilalți păseau cu prudență.

Racii urcau.

Roby, copilul cu ochii plini de raze, mergea liniștit în față.

Puntea se legăna.

Părul de grâu copt al copilului şușotea cu vântul.

Zâmbea înmiresmat.

A privit înapoi.

Cerun i- a surâs încurajator („Aici e visul omenirii, Doamne!...” se frământa el în gând).

Copiii mergeau cu prudență.

– Cântați, copii!... În gând, până vă auziți vocea!... Începem... acum!... Să auziți cântecul, dragii mei!... Cântecul inimilor voastre!

Racii amenințau mereu.

Deveneau din ce în ce mai mari.

Înfiorători.

Loveau din clești cu putere.

Milioane de lovituri.

Uragan de zgomote.

– Primul care aude cântecul său interior va ridica mâna, să-l văd...

Mergeau liniștiți!...

– Voi veți inventa... Voi veți vindeca toate bolile Pământului!... Acum cântăm!... Așa, se aude... Bravo, Roby!... Ne conduci ca un împărat!... Așa!...

Racii urcau amenințatori.

Se apropiau de punte.

– Fiecare își aude cântecul!... Așa!... Cântăm!... Vom învinge!

Primii raci s-au apropiat furioși („Trebuie să trec acești copii dincolo de canionul ăsta în formă de ochi!... Ei sunt lumina de mâine!” strigă în sine Cerun).

– Se aude cântecul vostru!... Așa!... Până la soare!... Peste tot se aude cântecul vostru!

Racii sunt cu adevărat uriași.

Mulți și mari.

Fioroși.

Puternici.

Amenințatori.

Diformi.

Roby închide ochii.

Clești lângă picioarele lor.

Canionul în formă de ochi este o rană uriașă,
neagră-verzuie.

Rană colcăind a moarte.

Lovituri de clești.

Soarele este gata să-și scoată ochii imediat,
cu agrafa rămasă din ultima întâlnire cu
Luna...

Mișcări furibunde ale racilor.

Vacarm.

- Cântați, copii!

Cerul își închide ochii.

Racii au umplut pereții verticali ai
canionului.

- Reușim, copii!... Priviți spre cer!...
Cântați!... Treziți cerul și luminați-l!

În spatele copiilor, rotea bățul făcut dintr-o
creangă de sânger.

O agita cu putere deasupra capului.

Primii raci au dat înapoi văzându-l.

O singură secundă.

- Ajungem cu bine dincolo de canion, dragii
mei!... Reușim!

Racii amenințau cu și mai multă forță.

Copiii păseau cu ochii închiși...

Inimi zbuciumate.

Doctorul Cerun agita cu putere bățul făcut
dintr-o creangă de sânger.

Arma lui.

Speranța tuturor.

Racii s-au întărâtat și s-au năpustit asupra
copiilor.

Micuțului Roby i-a alunecat un picior.

Un rac uriaș a lovit fulgerător din clește și
a vrut să-l prindă pe copil.

Țipăt sfâșietor.

Soare înnegrit.

Cade bățul de sânger al doctorului tocmai
când se pregătea să lovească.

Cleștele uriaș al racului lângă piciorul lui
Roby.

Zdrobire iminentă.

Racii s-au agățat de puntea flexibilă.

Clești amenințătoare lângă trupurile
copiilor.

Strigăte îngrozite.

Mii de raci s-au năpustit asupra lui
Cerun.

- Nuuuuuuuu! strigă doctorul și întinde
mâna să prindă bățul de sânger...

Doctorul se trezește din coșmarul care l-a
făcut să scoată un adevărat urlet.

A deschis ochii brusc („Doamne, Îți
mulțumesc din toată inima că a fost doar...
un... vis!“).

Mâna pe care o întinsese în somn spre bățul
de sânger strângea acum cu putere crucifixul pe
care îl luase de pe noptiera de lângă pat.